

Sygn. akt IV CSK 537/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku K. R.
przy uczestnictwie Z. G., J. G., H. N., B. R. i Z. G.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania Z. G. i J. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od Z. i J. G. na rzecz K. R. kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 22 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w K. stwierdził, że F. R. oraz jego żona K. Z. R. nabyli na zasadach wspólności ustawowej przez zasiedzenie z dniem 7 lipca 1965 roku własność opisaną szczegółowo nieruchomości.

Postanowieniem z 1 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w R., w wyniku apelacji uczestników postępowania Z. i J. G. , zmienił zaskarżone postanowienie o tyle tylko, że - przyjmując złą wiarę posiadaczy - ustalił datę zasiedzenia na 7 lipca 1975 r., zamiast na 7 lipca 1965 r. i oddalił apelację w pozostałej części.

W skardze kasacyjnej uczestnicy Z. G. i J. G. jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c.

Zdaniem skarżących w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania, czy dopuszczalna jest droga sądowa w sprawie o zasiedzenie nieruchomości przygranicznej, jeśli nie zostało przeprowadzone postępowanie rozgraniczające, a strony są w sporze co do przebiegu granic ich nieruchomości?

Zdaniem skarżących zachodzi także nieważność postępowania, ponieważ w sprawie występuje czasowa niedopuszczalność drogi sądowej przed rozstrzygnięciem sporu granicznego w postępowaniu administracyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien w pogłębionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego o charakterze uniwersalnym, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało oraz kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje i wykazania, że mają one tak poważny charakter, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, niezbędnego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz istotnego także dla rozwoju judykatury

(porównaj między innymi orzeczenia z 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 5 2002/1/11, z 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.). Zagadnienie prawne musi zatem wynikać ze stanu faktycznego i prawnego sprawy i jednocześnie mieć charakter uniwersalny.

Skarżący nie wykazali, że w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne przede wszystkim dlatego, iż skonstruowali je w oparciu o okoliczności niewystępujące w sprawie.

Z ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika bowiem, że przedmiotem sprawy jest spór o posiadanie nieruchomości obejmującej między innymi określony pasa gruntu położony między budynkami mieszkalnymi stron, a nie spór graniczny, który wymagałby rozstrzygnięcia z uwzględnieniem obligatoryjnego stadium postępowania administracyjnego. Złożony w sprawie wniosek o zasiedzenie, inicjujący postępowanie wraz z przytoczonymi na jego uzasadnienie okolicznościami faktycznymi, nie uzasadnia przyjęcia, że zachodzi czasowa niedopuszczalność drogi sądowej z tego powodu, że występuje spór graniczny i w rzeczywistości chodzi o rozgraniczenie sąsiadujących nieruchomości. Wnioskodawcy kierując sprawę do sądu w sposób jednoznaczny i wyraźny wskazali, że swojego roszczenia dochodzą na podstawie przepisów regulujących zasiedzenie. O zakwalifikowaniu danej sprawy jako sprawy o zasiedzenie nieruchomości decyduje sformułowanie żądania rozstrzygnięcia sprawy cywilnej oraz wskazane na jego uzasadnienie fakty (porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z 5 lutego 2016 r., IV CSK 220/15, nie publ.). Także uczestnicy postępowania nie wystąpili z wnioskiem o rozgraniczenie, a jedynie z powództwem o ochronę własności przez nakazanie wydania im spornego pasa gruntu, a postępowanie w tej sprawie zostało zawieszone do czasu zakończenia niniejszego postępowania.

W związku z powyższym twierdzenie skarżących, że przedmiotowa sprawa jest sprawą o przebieg granicy między nieruchomościami, nie ma żadnych podstaw faktycznych, a tym samym zagadnienie prawne, które wskazali jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie występuje w sprawie.

Z tych samych przyczyn nie zachodzi zarzucana nieważność postępowania z powodu czasowej niedopuszczalności drogi sądowej.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

l.n